

Vidar Solberg
Saltnesveien 519
Solberg Gård
1580 RYGGE

428

Returadresse:
Holy Riders MC
Power, Kleivtunet 1
4640 SØGNE
DISTRIBUERT AV POSTEN NORGE
NORGE P.P. PORTO BETALT

Route 66 USA - sommeren 2014

Drømmer du om å oppleve Route 66?
«The mother road» fra Chicago til Los Angeles i deilig sommervær,
sammen med kjente og ukjente
- noen med Holy Riders-ryggmerke, og andre uten.
Jeg gjør! Og derfor har jeg sammen med noen andre meldt meg på
turen som går 8.-23. juli 2014.

Det er Norwegian Route 66 som arrangerer turen.

Gå inn på www.route66.no og les deg varm!

Vil du være med i vår gruppe - meld deg på og si ifra om
at du skal være med Holy Rider MC. Det er fint om du da også gir beskjed
til undertegnede, slik at jeg kan sende deg info om avreiser for de fleste
av oss, og evt. andre ting som skal informeres om.

Flyreisen bestilles hos Grete i Bergen som er omtalt på
hjemmesiden til reiseoperatøren.

Hiv deg med, dette blir er en opplevelse for livet. Ooooo det kribler!

Magnus Jansen Bru

E-mail: magnus@kulturbruket.no Mob: 930 04 720

Holy Riders MC Sydvest

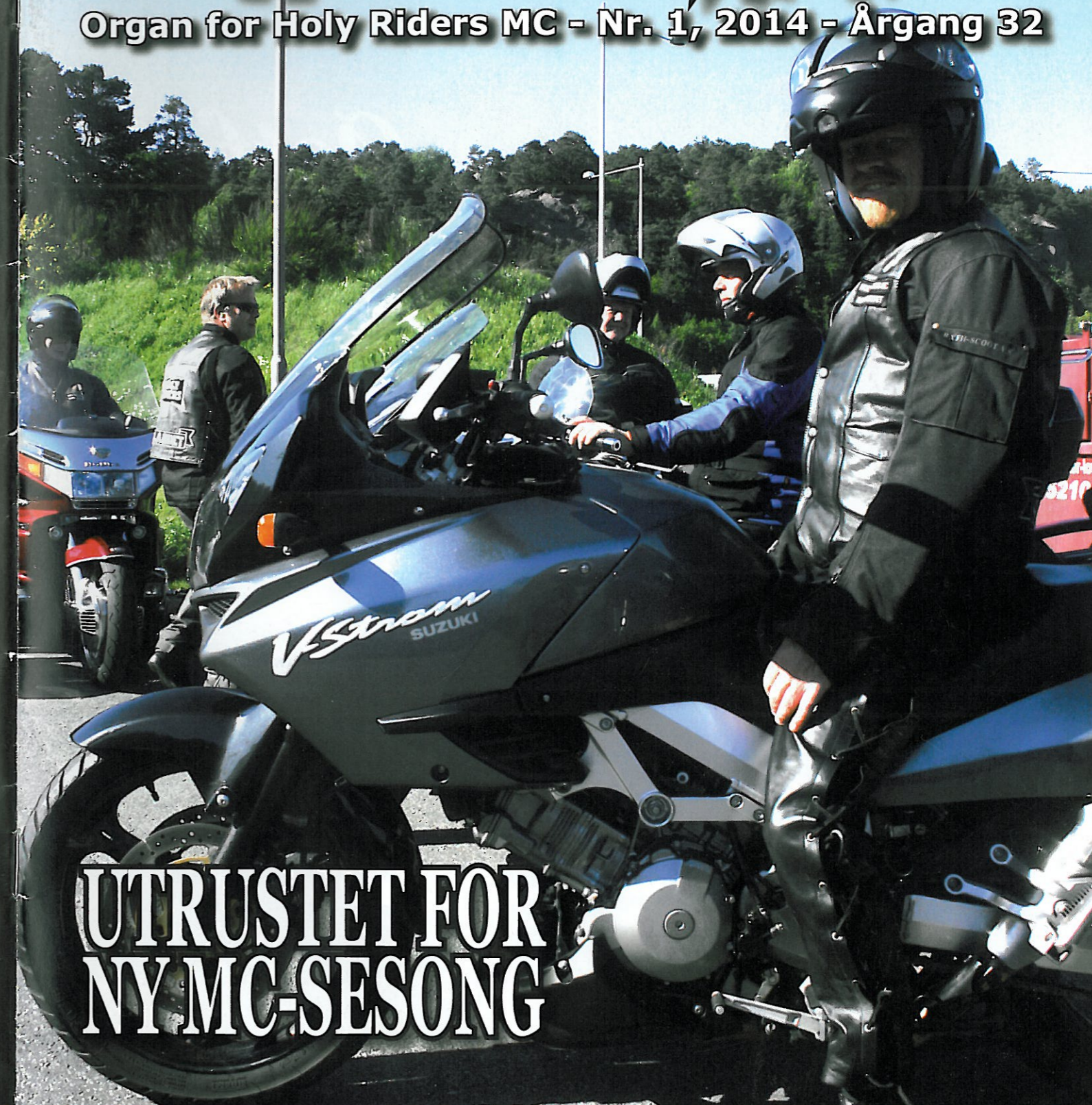
Route 66 USA - 2015?
Påsser det bedre å kjøre Route 66 USA i 2015, så har HR
Indre Agder tenkt å ta turen (Chicago-Los Angeles) 25. juli
- 10. august. Kontakt: Ole Kristian Øydnå, mob. 480 27 450.

Vårnummer!

POWER

Organ for Holy Riders MC - Nr. 1, 2014 - Årgang 32

UTRUSTET FOR NY MC-SESONG

www.holyriders.no

- På veien for Jesus -

Dette var andre året på rad at Holy Riders Østfold arrangerte grisefest i avdelingens (grise)klubbhus i Råde. Tidligere var dette faktisk et grisehus, men ble omgjort til klubbhus og stod ferdig i 1993. Nå er det nyoppusset og veldig fint.

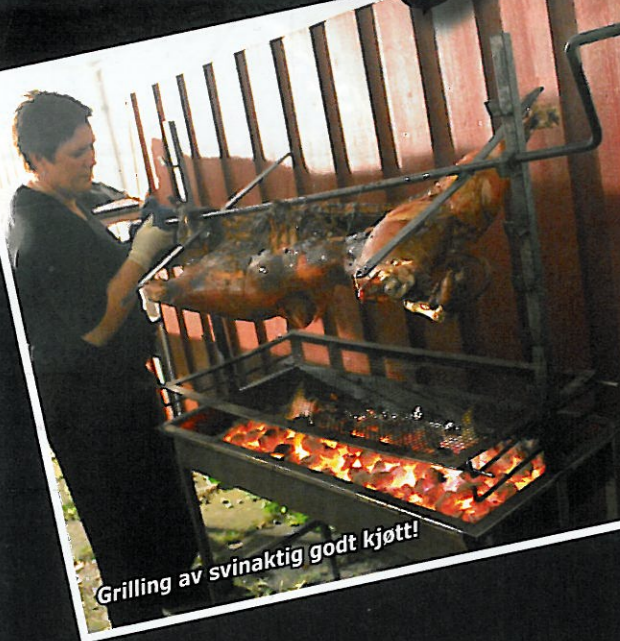

Lørdag 16/11-2013:

Grisefest hos Østfold

- sett fra et Oslo-trynes vinkel

P Tekst: Steinar Wold
Foto: Einar Dahlen

Grilling av svinaktig godt kjøtt!

Klargjøring av potetkanonen.

Griseblinken beskutt.

Torstein Fuhr fyrer løs med potetkanonen.

Tilstede på festen i år var Holy Riders avd. Østfold, avd. Oslo, avd. Sydvest og tre andre MC-klubber fra Østfold-distriktet. Snaut 40 stykker tilsammen. En fin gladgjeng!

Helstekt gris

Festen var fantastisk og grisekjøttet med tilbehør smakte veldig godt. En hel gris på grillen hadde senere på kvelden blitt kokkilerert mesterlig så alle fikk sitt og magene ble gode og mette. Øynene ville ha mer, men magen sa stopp. Pussig det der igrunn.

Grisehaleskyting

Utpå kvelden ble det grisehaleskyting, som forøvrig er en ny aktivitet for året 2013. Håper denne aktiviteten har kommet for å bli. Dette tok helt av - kjempeartig! Et vannrør og en oljetrykketank som krutt-kammer, og det smalt skikkelig.

Patronen var en rå potet stappet godt inn i røret. Avtrekkeren var en lighter som var teipet inn i et hull som antente startgasen i oljebeholderen (krutt-kammeret) som deretter sendte potetprosjektilet ut av røret i en voldsom hastighet og smell. Her gjaldt det å skyte fra hofta og sikte godt.

De fleste østfoldinga skjøt bom over målet som var cirka tre meter høyt og i godt overkant av en meter bredt. Noen tok feil og traff i gal ende på grisen. Derfor fikk vi alle omsider godt opplyst om at halen var den lille krøllen bak på grisen, og ikke i grisetrynet som er foran.

En svart H-D i metall

Vi var to fra Osloavdelinga som skjøt. Håkon Aalvik skjøt først og traff like under halen, bak på grisen selvfølgelig. Et godt eksempel for oss alle. Hmmm... Beste skudd for kvelden. Så omsider var det undertegnedes tur. Jeg traff faktisk i samme hull som Håkon, bak på grisen der halen er til vanlig. Dette ble da kalt Oslo-hølet.

Vi ble premiært og vant en svart Harley-Davidson i metall (ikke plast) som i dag henger på veggen i Norges største klubbhus - over døren til kjøkkenet for å opplyse dere om det.

Ingen stivtryner og hengelepper her nei

Dette var en fest som både store, middels store og små likte veldig godt. Humoren i østfoldavdelinga og samholdet er sååååå bra. Virker nesten grenseløst. Latteren og gleden sitter ihvertfall ikke fast. Ingen stivtryner og hengelepper her nei!

Vi får sitte der med herlig lovsang i bakgrunn og ha en visshet om at Jesus bor i våre hjerter. Ikke nok med det, - Jesus fremstår som herlig Frelser gjennom samtaler som trengs. Denne festen anbefales folkens! Sett av lørdag 15. november 2014 og kom!

Fantastiske mennesker...!

Gode samtaler...!

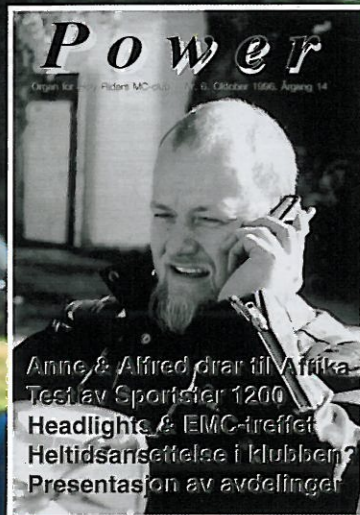

Matglede...!

God stemning...!

President Harald Vatne på Norgestreffet på Lista i 2013. Innfelt: Harald fra hans forrige presidentperiode på 90-tallet, her avbildet på forsiden av Power i 1996. Han ser jo helt lik ut...!

«Holy Harald» - president og MC-misjonær

Det var det han ble kalt i MC-miljøet på 90-tallet; «Holy Harald». Som 26-åring ble han i 1995 den femte valgte presidenten for Holy Riders MC. I en helsides reportasje i Fædrelandsvennen i september samme år, sa han: - Å kjøre motorsykkel er et kall fra Gud, og å være president i Holy Riders er en jobb jeg har fått fra «sjefen min». Han ledet klubben gjennom en spennende utvikling som førte til verdifulle endringer. Dagbladet skrev om MC-bryllupet i Kristiansand Domkirke da Harald giftet seg med sin kjære Anita i 1996. I februar 1999 ble det presidentskifte. Nå har det gått 15 år siden den gang, og Harald er nå inne i en ny periode som president for klubben. Hvem er han egentlig? Og hvor ledes klubben videre?

P Av Anne Skaiå

I 1987 kom Harald for første gang i kontakt med Holy Riders. Han var 18 år og hadde nylig tatt MC-lappen sammen med kameraen Rune Børresen, da de plutselig fikk øye på en person som hadde et Holy Riders-emblem på ryggen. Det var Sigmund Fjellestad. De forsøkte å finne ut av dette og fikk høre at Holy Riders hadde et samlingsted i Vennesla hos en som het Erwin Janz. De meldte oss inn i klubben nokså snart etter det første møtet der. Da kjørte Harald en Suzuki GS650. Siden da har han vært med i Holy Riders MC.

Stabil - sjelden oppi taket

Jeg hadde tenkt mye på hva som var meningen med livet. En søndag jeg lå i senga sa jeg at dersom du finnes, Gud, så må du vise meg det. Så opplevde jeg - ingenting! Etter noen måneder la jeg imidlertid merke til at livet mitt hadde endret seg. Jeg skjønnte at det måtte være noe mer enn bare tilfeldigheter i denne verden, og valgte å tro på at det finnes en Gud. Jeg begynte å lese i Bibelen og ble kjent med Jesus gjennom den. Jeg var da i 15-16-årsalderen. Siden den tid har jeg vært en kristen og i grunnen aldri hatt noen «downs» i kristenlivet. Det

er som Anita sier: Jeg er veldig stabil - sjelden oppi taket og enda sjeldnere i kjelleren.

Vokste du opp i et kristent hjem?

- Nei! Verken min mor eller far var kristne, men jeg hadde derimot en bestemor som var kristen og som ba mye for oss i alle år. Foreldrene mine sendte meg på søndagsskolen hvor jeg og fikk noen stjerner og fisker i garnet. I dag er jeg veldig glad for det valget jeg tok om å følge Jesus. Det har fått stor betydning for livet mitt og gjort mye med meg som person.

Tenkte du fra du var liten at du en dag skulle kjøre motorsykkel?

- Nei, jeg var sossegutt (tro det eller ei!) og nesten helt fram til jeg tok lappen skulle jeg ha det ene etter det andre av merkeklær. Men da jeg begynte å kjøre sykkel, ble kristenlivet forandret - det ble mer spennende og utfordrende. Det å komme på en motorisert tohjuling som kristen på 80-tallet, var jo litt uvanlig. Jeg tok raskt imaget som var i miljøet, sparte til langt hår (da hadde jeg faktisk hår!), langt skjegg og gikk i skinnklær. Inn i kjerka trasket jeg fram til første benk søndag morgen. Jeg må innrømme at det var litt bare for å provosere. For meg ville kristenlivet vært kjedelig hvis det bare dreide seg om å gå i kjerka på søndagen, jobbe i uka, og så ikke noe mer før møtet neste søndag igjen.

I MC-miljøet møter jeg personer som ikke er A4-mennesker. Mange av dem tror ikke på Jesus, og det å få lov til å dele troa med dem er fascinerende og stort.

Det genuine som ble startet, er bevart

På 90-tallet var Harald president i to perioder; 1995-96 og 1997-98. Han sier at noen av høydepunktene fra denne tiden var å få treffe alle de fantastiske menneskene i klubben og det å få være med på ryggmerkeutdelingen. Styrene som han fikk lede, var med på å strukturere klubbdriften, blant annet ble lederopplæring innført. Under 'presidentens hjerte' i Power høsten 1996, delte Harald visjonen om at alle som kjører motorsykkel, skulle få en bibel av Holy Riders. BikerBibelen ble så jobbet fram over flere år. (1. opplag ble lansert på Norgestreffet i Sandnes i 2002!) Det ble også lenge jobbet med å få klubben klar for å bli en arbeidsgiver. På årsmøtet i Arendal i 1997 ble det dermed vedtatt å ansette en person i 50 % stilling som skulle arbeide med Power. På denne tiden startet kaffetelttjenesten, og bønneringen ble opprettet. Oppstarten av Holy Riders MC Germany ble også jobbet fram.

Harald sier han tror at det genuine som ble startet i 1981, er blitt bevart helt fram til i dag - samholdet og mangfoldet av unike mennesker i klubben der Jesus og motorsykkelen knytter oss sammen og skaper frihet og glede!

Hva synes du har endret seg mest i klubben siden 80-tallet?

- Vi er blitt en klubb med regler. Før kjørte vi bare sykkel, hadde det greit sammen og vitnet om Jesus. Nå har vi mange statutter og regler å forholde oss til. Vi er blitt en stor organisasjon, og blitt mye mer strukturerte og ryddige. Nå er vi en målretta klubb med en målretta tjeneste. Det er feil å si at det ikke var tilfelle før, men nå er det mer struktur.

Det var ikke kjærlighet ved første blick

Hvordan ble du kjent med Harald, Anita?

- Jeg møtte han første gang i Filadelfia, Kristiansand i -94. Min firmenning Helge Flatøy skulle tale og jeg gikk for å høre på han. Der kom Harald med skjegg og halvlangt tynt hår ikledd skinnklær. - Det var ikke kjærlighet ved første blick! Han satte seg på samme rad som meg. Senere hilste jeg på han på klubbhuset til Holy Riders og traff han igjen oftere og oftere, helt til vi kom sammen da vi spiste på en italiensk restaurant under handelens dag, i Kristiansand.

Hva er Harald sine lederegenskaper?

- Jeg ser han ikke alltid i sitt rette element, men jeg har forstått at da han var søndagsskoleleder i Salem Misjonsmenighet, var han veldig flink til å få med seg ungdommene. Han er tålmodig og en god lytter. Hvis han diskuterer med noen, blir han aldri hissig. Han er ikke redd for konflikter, men håndterer disse veldig bra og forholder seg rolig. Han er god til å møte nye utfordringer.

Nevn Anitas gode egenskaper, Harald!

- Hun er vår på det åndelige, og ser mennesker som trenger hjelp. Hun har en evne til å komme i kontakt med mennesker som en ikke skulle tro det gikk an å få kontakt med. Hun er fantastisk til å lytte og folk får veldig fort tillit til henne. Hun er fantastisk snill og tålmodig og gir meg stor frihet i det jeg holder på med. Jeg tror vi begge er flinke til å gi hverandre frihet. Samtidig som vi er avhengig av hverandre, er vi også avhengig av å gjøre vårt eget.

Bli kjent med medlemmene og latt de bli kjent med meg

Hva har vært den største utfordringen som president i 2013?

- Det er vel det som alle presidenter har kjent på: Hva har skjedd før? Hva er blitt sagt og hva er blitt bestemt? Hva er historien? Jeg har ikke vært i klubbens ledelse på mange år og det merker jeg er en utfordring. Det å være leder har jeg vært før og jeg vet hvordan jeg må forholde meg. Men jeg kjenner ikke enda at jeg har fått være ledende i den forstand å stake ut kursen som Gud viser oss. Det som jeg har brukt tid på dette første året, er å bli kjent med medlemmene i de forskjellige avdelingene og latt de bli kjent med meg. Dette er tidkrevende - spesielt arbeidet i forhold til utlandet.

Hva har inspirert deg mest dette året?

- Jeg er veldig glad i å treffe mennesker. Jeg er heldig som får stå der jeg står. Det å være president, ser jeg på som en tjeneste. Det som har inspirert meg mest i tjenesten i 2013, er de gangene jeg har sittet sammen med mennesker

Forts. neste side!

i gode samtaler – der jeg får lov til å dele troa på Jesus og hva Han betyr for meg i hverdagen. På den måten kan jeg være med å formidle håp. Turen til Russland og Ukraina var en oppurtur for meg og Anita. Bare det å få møte disse menneskene som har grepet visjonen til Holy Riders og er på veien for Jesus der, gjorde sterkt inntrykk på oss.

- Ellers må jeg si jeg er mektig imponert over avdelingslederne og avdelingsstyrene i Holy Riders MC. De møter stadig utfordringer og ting må tas tak i og jobbes med. Jeg som president kan komme og lytte, gi råd og veiledning. Deretter kan jeg trekke meg ut etter å ha spilt ballen over på avdelingslederen som må ordne opp og gå veien videre.

Hvor går veien videre for Holy Riders MC?

- Jeg har reflektert over der vi som klubb står i dag. Det jeg ser, synes jeg er bra. Det som Rune Enstad og tidligere presidenter har bygd opp, ser ikke jeg noe poeng i å endre kurs på. Jeg er åpen for Gud og vil la meg lede av Ham. Som president er jeg ikke av den oppfatning at alt det jeg sier er det rette, for sånn er ikke jeg skrudd sammen. Når Gud taler, – enten gjennom meg eller deg, tror jeg det er viktig at vi er åpne for Gud og kjenner på om det er fra Ham. Min jobb er å være leder for sentralstyret som er en

styrende enhet for klubben.

- Veien videre for Holy Riders MC tror jeg fortsetter i samme spor som vi er i nå! Vi er på veien for Jesus og målet er å formidle frelsen gjennom Jesus til våre MC-venner. Jeg håper og ber om at jeg kan være med på å inspirere medlemmene til å være bevisst sitt kall i tjenesten vi står i.

I garasjen hos herr og fru Vatne står det opptil flere sykler; alt fra en H-D til et par Suzukier og en Kawasaki. På spørsmål om hvilken sykkel Harald helst foretrekker, svarer han begeistret at det er gøy å kjøre sykkel! Anita foretrekker nok H-D'en. Jeg (undertegnede) kan aldri glemme da Harald lånte min Honda CBR600 og kom til Hemotreffet – med halvhjelm! De fleste i arrangørklubben som helst kjørte racingsykler, var mest vant til å se Harald på Harley'en, så man kan si det vekket stor oppmerksomhet da han ankom treffet. Hvilket trekkplaster en sykkel kan ha – og så kontaktskapende!

En mer hjelpsom og barmhjertig mann enn Harald, skal man lete lenge etter. Han tar seg gjerne tid til å hjelpe noen å skru, og han ser de som kanskje ikke alle ser. Et år på Aust-Agdertreffet var han med barna i mange timer på en av trefflekene, og på fjorårets Pilegrimstreff lot han heller en annen lede møtet mens han selv prioriterte tid sammen med de mange

ungdommene som var der. På grøttesten til avd. Sørlandet fant vi Harald for det meste av tiden i kjelleren med barna og spilte playstation.

Harald investerer i fremtiden og evigheiten. Han har et inderlig håp om at rekrutteringen i klubben opprettholdes – at noen vil overta arbeidet etter oss. Dermed unngår vi å bli en haug med gamle damer og gubber som kjører motorsykkel (som han selv en gang sa det). Det handler om å leve livet på en så lite egoistisk måte som mulig, slik at noe lever videre etter at vi ikke er her mer. Vi er her for Jesus!

Sagt om Harald...

Mange kan gi jernet i ett år... Takk for lang og tro tjeneste, Harald, for du har gjort dette lenge, i hele 15 år har du vært med som leder i søndagsskolen! Du har vært en blanding av bamsefar og klatrestativ. Du er og har vært et forbilde for tenåringene våre, og vi vet at de savner deg. Du skapte noe unikt da du startet utegruppa som er et opplegg der også 15-16-åringene kommer. Du har tatt tenåringene på alvor, og det du har gitt dem har vært matnyttig i hverdagen. Du er flink til å se dem, oppmuntre dem og trene dem til å bli ledere (noe de får begynne med når de er 14 år). Du har sådd inn i deres liv og du har vært der for dem. Dette vil bety masse i evigheten for mange. Takk Anita for at du har gitt Harald frihet til å stille opp slik han har gjort! Det er ikke alle koner som hadde vært så rause som du har vært. En dag vil noen si: «Takk for det du gjorde, takk for det du gav - jeg fant min himmelvei på grunn av deg.» (Som Viggo Klausen synger i en av sangene sine.)

Vibeke Møinichen
Salem Misjonsmenighet, Kr.sand

Anita og Harald og Ronny på Pilegrimstreffet 2013 i Kvinesdal. (Foto: Svein Birkeland)

Harald Vatne (45)

Sivilstatus: Gift med Anita (siden 8. juni 1996). **Bosted:** Kristiansand

Utdannelse/yrke/verv: Har grunnkurs elektro og fullførte som lærling. Gikk inn i militæret og tok befalsutdanning i USK. Begynte som elektriker i Jernbanen og jobbet der i 14 år. Fikk så muligheten til å starte for seg selv og jobbet med ungdom som slet. Mottok oppdrag fra Barnevernet og hadde en ganske tett oppfølging av ungdommen og hjemmet. Begynte å jobbe i Jernbaneverket igjen som elektriker i 2011. Harald har alltid likt å jobbe i frivillige organisasjoner med ungdom, det være seg ungdomsklubber, KUP (Kirkens Ungdomsprosjekt), konfliktrådet, og 15 år som barne/ungdomsleder i søndagsskolen. På Holy Riders årsmøte i 2013 i Froland ble Harald valgt som president for klubben.

Sykler: Harley-Davidson Heritage Softtail 1340 86-mod. To eldre utgaver av Suzuki GSX750ES, en 82-mod. og en 84-mod. Den siste sykkelen Harald har anskaffet seg er en Kawasaki ZX9R 95-mod.

Klubb: Holy Riders MC. **Menighet:** Salem Misjonsmenighet i Kristiansand

Hendelser fra hverdagen... v/Magnus Skartveit

Vi har opplevd og opplever fortsatt en spesiell tid i Holy Riders Sydvest. Miljøet er preget av Siris død samtidig som kona til et av våre medlemmer er meget syk. I tider som dette er det forståelig at spørsmålet kommer; Hvor er/var du Gud? Ja, hvor er Gud når det stormer rundt oss?

Frykt ikke!

I forbindelse med Siris død (okt-2013) fikk også min kjære Ruth en spesiell opplevelse. Hun stod og holdt tale under minnesamværet i Siris begravelse da hun fikk et akutt hjerteinfarkt. I dag, over 4 måneder etter, er hun fortsatt sykmeldt, men takk til Gud..., hun er i stadig bedring og forhåpentligvis snart tilbake i jobb igjen. I tider som dette er det forståelig at spørsmålet kommer; Hvor er/var du Gud? Ja, hvor er Gud når det stormer rundt oss?

Under alle forhold

Nylig var noen av oss fra HR Sydvest-miljøet på en samling hvor Heidi Bruvik avla et personlig vitnesbyrd. Nå på nyåret har det vært et spesielt vintervær på sør-vestlandet med mye snø og sterk vind. Også i Eigersund hvor Heidi bodde var det mye vind og snø. Hun skulle på jobb og veien hun kjørte på var både bratt og svinget og sikten var nesten lik null. Det hele opplevdes skremmende og egentlig tilsa situasjonen at bilen skulle stått hjemme. Da svinger en traktor med brøyteskjær ut

på veien foran henne. Baklysene var lett synlige, og hun kunne legge seg «på hjul» og komme seg velberget ut til hovedveien. Situasjonen ble en påminnelse om Guds omsorg for henne. På samme måten som Gud omslutter oss under alle forhold, opplevde hun seg trygg og ivare tatt, - selv om hun befant seg midt i snøstormen.

Guds trofasthet

Bibelen inneholder mange løfter som beskriver Guds omsorg og beskyttelse. Vi kan blant annet lese at: «Frykt ikke, for jeg er med deg, vær ikke redd, for jeg er din Gud.» (Jes 41,10) og «Han har fredstanker for oss, ikke tanker til ulykke, - Han vil gi oss fremtid og håp.» (Jer 29.11).

Midt i både glede, sorg og nød er Jesus den store beskytteren. Siri sa til oss to dager før hun døde: - Vær ikke bekymret, for det er ikke jeg. Hun fikk oppleve som det står i Salme 23,4: «Om jeg enn skulle vandre i dødsdyggenes dal, frykter jeg ikke for ondt. For du er med meg.»

Teksten i sangen som beskriver noe av Guds trofasthet, kan vi alle gjøre til vår egen: «Frykt ei jeg er med deg» - skjønneste løftes ord. Lyser som en stjerne på den mørke jord. Gjennom alt som møter, - dette løftet står: - Jeg er alltid med deg, så aldri du ensom går. Aldri jeg ensom er, nei aldri jeg ensom er. Han har lovet selv å være meg nær; - så aldri jeg ensom er! (Fra sangen av Eliza E. Hewitt)

Magnus og Ruth på én av de mange MC-turene sine sammen med gode venner, her i Tyskland sommeren 2013.

Med støtte fra Trondheim kommune arrangerer Holy Riders Trøndelag:

Mekkekurs for ungdom

Ivrig ungdom på mekkekurs hos Holy Riders Trøndelag, Thomas Systad (f.v.), Jan Roar Hansen og Tor-Ivar Breisnes Wærdahl.

Til og med Holy Riders avd. Trøndelag ser utfordringa som de fleste motorsykeklubber er oppe i: Økende gjennomsnittsalder! Avdelingens medlemmer ble i 2013 enige om å prøve et nytt tiltak for å få med flere ungdommer. Vi valgte da å kontakte Trondheim kommune for å se på muligheter for å lage et opplegg for ungdom mellom 15 og 20 år, som et ledd i å få inn yngre medlemmer i klubben. Etter dialog med kommunen ble det besluttet å sette opp et moped/scooter-mekkekurs for ungdom.

P Tekst: Knut A. J. Dyb & Leif Lia
Foto: Knut Arild Johansen Dyb

Med økonomisk støtte fra Trondheim kommune var det mulig å få til et opplegg. Vi gikk til innkjøp av nytt felles verktøy, og egne instruktører stilte opp.

Likte et større fellesskap

Det er alltid en utfordring å nå ut til målgruppa, og vi kunne selvsagt ha ønsket enda flere deltakere på kurset. Totalt sju personer var innom kurset i løpet av høsten, og flere har etterspurt kurset også for våren 2014. Kurset ble holdt på mandager gjennom høsten i forkant av vår vanlige klubbkveld. Det var selvsagt frivillig å være med på klubbkveldene etterpå. Vi merket at flere av ungdommene likte å være med i et større fellesskap.

Kurset fikk en høyere kvalitet og kompetanse

Rent praktisk fungerte det slik at deltakerne hadde med seg sine egne mopeder og scootere til kurset. Vi var heldige og fikk

inn fire personer som hadde fylt 17 år, som alle går på billinjen på en videregående skole i Trondheim. Det førte til at kurset fikk en høyere kvalitet og kompetanse enn det vi hadde regnet med i første omgang, dersom vi selv skulle ha vært instruktører hele tida. Her ble det skiftet motor, sylindere, bremses, osv. I tillegg hadde vi med en person med høy kompetanse innen elektronikk, og han løste det meste for våre mekanikerspirer.

Den siste kurskvelden hadde vi orientering og diskusjon om både kjøring og kjøretstyr. Det er vanskelig å skape den fulle forståelsen av skikkelig kjøretstyr blant «udødelige» 16-åringere, men vi tror at det går inn likevel.

Mange flere skal få gleden av å delta

Holy Riders avd. Trøndelag ønsker å videreføre dette kurset for våren 2014. Med ny markedsføring og noen hyggelige støtte kroner fra Trondheim kommune, er det mye som tyder på at mange flere ungdommer skal få gleden av å delta på mekkekurset vårt.

Avd.leder Endre Olav Østgård, mob: 952 63 499 E-post: trondelag@holyridders.no

Det ble skiftet motor, sylindere, bremses, osv. I tillegg hadde vi med en person med høy kompetanse innen elektronikk. Han løste det meste for våre mekanikerspirer.

Tor-Ivar var ein profil på kurset.

Den siste kurskvelden hadde vi orientering og diskusjon om både kjøring og kjøretstyr.

Deltakerne hadde med seg sine egne mopeder og scootere.

Etter et meget vel gjennomført årsmøte i «sommerlige» omgivelser i Trondheim er vi i gang med et nytt år, også i Holy Riders-sammenheng.

Halvnytt styre

På årets årsmøte ble det en uvanlig stor utskiftning av styrerepresentanter, idet tre helt nye ansikter i styresammenheng nå inntar plassene i styret – Wenche Jess, Thorgeir Dahl og Einar Dahlen – sistnevnte på ett års engasjement, siden Magnus Skartveit valgte å avslutte sin styreperiode ett år før tiden. I tillegg rykker Stein Arild Øye opp fra varaplass til fast styreverv, mens Anne Skaiå og undertegnede begge rykker ned på hhv. første og andre varaplass. I tillegg til Magnus forlater også Lasse Larsson nå sentralstyret, begge etter flere toårsperioder med hederlig innsats. De som fortsetter uførtredent fram til neste årsmøte er Øystein Trøen, Bernt Frustøl og Harald Vatne.

Stein Arild Øye var ikke tilstede på årsmøtet der bildet ble tatt. (Foto: Rune Enstad)

Uten å foregripe oppgavefordelingen som skal foretas i det nye styret, vil nødvendigvis flere ansvarsområder bli flyttet på, slik at de som nå sitter på faste plasser i sentralstyret vil bekle faste, statuttfestede roller. Likevel har det vært et uttalt ønske i sentralstyret å få flere hender å fordele styreoppgavene på, så det er vel ikke utenkelig at også vi som

nå er varamedlemmer får noen oppgaver, slik også praksis har vært tidligere. En endelig fordelig vil ikke foreligge før dette Power er i trykken.

Årsmøtesaker

For mange av oss har vinteren vært preget av årsmøtet – dette er langt mer enn en helgebekjefteigelse for de av oss som på forskjellig vis skal forberede møtet. Mesteparten av innholdet er allerede kjent gjennom innkallingene, men her er utdrag fra noen av sakene i møtet:

5.1.5: Kaffetelt på Norgestreffet i Bodø: Saken ble påført sakslista i starten av møtet for å informere om at vi igjen er invitert til Norgestreffet med kaffetelt, denne gang i Bodø **10.-13. juli**. Siden HR er tynt representert i området ble det oppfordret til å melde seg for sentralstyret hvis man ønsker å forplikte seg til tjeneste på treffet. I så fall kan kaffeteltstyret sendes direkte til treffplassen.

6.1.1: Årsplan for sentralstyret:

Planen ble vedtatt enstemmig. I tillegg kom det fram ønsker om også å formulere målsettinger for konkrete ting det skal arbeides med. For 2014 ville dette typisk vært nytt medlemsregister, ny webside og arbeidet med ny bibel.

6.1.2-3: Regnskap og budsjett ble begge vedtatt.

Tysk besøk på åpent avdelingsledermøte

Husk at avdelingsledermøtene hver vår og høst er åpne for alle medlemmer i HR, og vi vil gjerne ha «stinn brakke». I år får vi spennende besøk av den tyske HR-presidenten, **Thomas Donner**, og styremedlem **Anne Witt**, som skal dele Guds Ord og fortelle om arbeidet og erfaringer fra Holy Riders MC Germany. Etter å ha deltatt på den tyske Rüstwochenende, eller «ustrustningshelg» på norsk, vet vi at de har mye bra å komme med. Denne helgen blir en vitamininnsprøytning ved sesongstart! I tillegg blir det som vanlig utveksling av info og erfaringer mellom avdelingslederne og med sentralstyret.

Vårens vidåpne avdelingsledermøte avholdes som alltid siste helg før palmesøndag, altså 4.-6. april, som vanlig i Osloområdet.

HR på Facebook

Klubben har i flere år vært representert med diverse grupper på Facebook, både i avdelingsregi og i privat regi. Også det som i dag fungerer som klubbens hovedgruppe på Facebook startet som et privat initiativ, men har de siste årene blitt administrert hovedsakelig av tidligere president Rune Enstad. Det er et behov for å holde litt oppsikt med hva som legges ut på sidene, slik at disse ikke fylles med det som på godt norsk kalles «off topic» - herunder forskjellige innsamlingsformål, personlige bønnemeldinger (for bønneemner henvises det til bønneringens bønnetelefon) og ting som ikke relaterer til klubbens virksomhet. Sentralstyret er takknemlige for at Rune har sagt seg villig til å fortsette i denne oppgaven selv om han ikke lenger sitter i styret. Sentralstyret holdes orientert om eventuelle innlegg som blir fjernet.

Når dette leses er forhåpentligvis den bare, tørre asfalten på vei fram igjen fra pakkisen. Vi ønsker alle en velsignet og fruktbar sesong på veien for Jesus!

En av de to trofaste ordstyrerne, Magnus Bru. - What do you want?!

Stemningsrapport...

Årsmøtehelg i Trondheim, 7-9 februar 2014

Som nykomling i Holy Riders MC Bergen og i årsmøtesammenheng er jeg i stor grad observatør nå i startfasen. Vi var syv medlemmer fra avd. Bergen og Nordhordland som fikk installert oss på hotell i Trondheim fredag ettermiddag. Jeg tror vi var langt over 20 fra klubben som var på samme hotell!

P **Tekst:** Nils J. Haukanes
Foto: Rune Enstad

Transporten til Frikirken hvor selve årsmøtet skulle være, foregikk for noen i privatbiler og for andre i maxi taxi over Skomperud på heia... Jeg tror sjåføren fant alle fartsdumpene i Trondheim. Noen av oss savnet nyrebelte og annet støtteopplegg.

Da de fleste velkomstklemmene var over blant de som kjente hverandre fra før, var det fritt frem for kaffe og frukt. Minglingen gikk over da suppen ble annonsert ved 22-tiden. Leif Lia fra vertskapet i avd. Trøndelag hadde kokt fiskesuppe som inneholdt både fisk og blåskjell. Den var god! Etter maten hadde vi en fin samling der Lars Mjølhus delte Guds ord. Det ble sunget og spilt, og plutselig var kvelden over.

Noen minutters stillhet

Lørdagen startet med frokost på hotellet, deretter drose over Skomperud på heia igjen. Sjåføren fant alle dumpene i dag også...

Ved 10-tiden startet årsmøtet med lovsang til Gud. Rune Enstad og Linda Dahl ledet oss i tilbedelsen. President Harald hadde en innledning og minnet oss på hvorfor vi er her. Vi er her for Jesus. Før Magnus Bru holdt andakt, hadde vi noen minutters stillhet og mintes de tre dyrebare HR-medlemmene som vi mistet i fjor; Torbjørn Schölin (avd. Skåne), Lars S. Thorsland (avd. Indre Agder) og Siri Fuhr (avd. Sydvest).

Lattermusklene fikk kjørt seg

Årsmøtet kom i gang med Magnus Bru og Kjetil Fuhr som ordstyrere. Rune Enstad og Eli Sætherø tok jobben som referenter, og vi var tilsammen 63 stemmeberettigede tilstede. Dette møtet ble en spesiell opplevelse for meg som nykomling. Saker og info ble «dundret» igjennom. Tjo og hei og fire kvister deler seg, så var vi nesten ferdige. Lattermusklene mine

fikk jammen kjørt seg i denne seansen, takket være radarparet Magnus og Kjetil. Nytt styre ble valgt. Fantastisk at noen melder seg frivillig til den tjenesten. Husk på dem i bønn!

Det ble tid til en tur på klubblokalet til avd. Trøndelag før middag. Flott lokale med flotte folk. Må Gud velsigne arbeidet til Holy Riders Trøndelag. Trøndersodd stod på menyen til middag. Tradisjonsrik og vitaminrik mat – med is og friske bær til dessert! Det ble tøft å møte hverdagsmaten igjen etter helgen.

En flott avslutning

Kveldsmøtet kl. 20 ble en flott og verdig avslutning på et vel gjennomført arrangement. Det var elleve medlemmer som skulle få utdelt ryggmerket denne kvelden. Undertegnede var blant dem. Man blir velsignet, bedt for og utsendt som misjonærer. Det var litt skummelt å ha alles øyne på seg da jeg delte et vitnesbyrd, men det gikk bra. Det nye styret med vararepresentanter fikk samme «behandling» med velsignelse og forbønn.

Til slutt: Holy Riders Trøndelag gjorde en fantastisk jobb som arrangører av årets årsmøte! God mat, gode lokaliteter og egnet transport til og fra byen. Tusen takk for en kjemp flott helg! Neste år er det Sverige for tur...

Noen av de 63 stemmeberettigede...

Ei begeistret Linda Dahl mottok ryggmerket på kvelden.

Eli Nesje og Sigrun Enstad.

En stolt ny ryggmerkebærer, Per Finn Bjørnholm.

På to hjul til Russland og Ukraina

Sju og et halvt tusen kilometer gjennom ni land

Power-lesere har etter hvert blitt bortskjemt med frodige reiseskildringer fra alle himmelstrøk; Route 66, Nepal, Sør-Afrika, Alpene og Færøyene, for å nevne noen. Det er derfor ikke uten fallhøyde at jeg igjen skrider til tastaturet for å fortelle om årets store tur i 2013. Men jeg håper ikke dette bare blir enda en reiseskildring. Ved Guds nåde er vi i vår lille klubb i ferd med å bli en del av Hans frelsesplan for det smale sjikt av befolkningen som kalles MC-folk, langt utenfor våre egne dalfører. Det er det denne treukers turen handlet om. Bonusen var å få utføre tjenesten på to hjul inn i soloppgangen - med andre ord østover, til Russland og Ukraina.

P **Tekst & foto:** Vidar Johnsen

Det er egentlig ikke så komplisert å reise på MC-tur til Moskva. Visum til Russland ordnes greit på et par uker, mens det nok kan variere mer hvor fort utreisefølgelsen hjemmefra i beste ferietid er godkjent av ens bedre halvdel. Her gjelder det å ha valgt riktig halvdel, eller å klare seg uten, slik den andre ekspedisjonsdeltakeren, Henrik Engen, har løst det.

Det er en dagsmarsj (60-70 mil) fra sentrale Østlandsstrøk til Kapellskär utenfor Stockholm, og derfra et stort utvalg ferger til Baltikum eller Finland. Vel i land i Estland, som ble vårt valg, er det ca. 20 mil til grensen mot det russiske storriket. Vi kom til grensen på formiddagen en søndag i august, og hadde ambisjoner om å greie 80 mil til Moskva på en litt hard dagsetappe.

Bensintom og språklos

Det sprakk. Veien fra grensen inn til Luga er ikke akkurat noen hovedfartsåre, og da den gule Monsteren buldret opp på sida av meg og Henrik pekte ned på tanken, var det i grunn lenge siden sist vi hadde kjørt forbi en bensinstasjon. Omtrent 6 mil siden, ifølge beboerne i en falleferdig murblokk som plutselig dukket fram i løvskogen - boliger tilknyttet et kollektivbruk fra sovjettiden, kanskje? Framover ville vi ikke finne bensin de neste 10 milene. Vi hadde bensin til maks 4. Etter litt om og men fant vi imidlertid en garasje med en gammel Lada utenfor og et par lubne karer sittende i skyggen. Her fikk vi deviatnosta dva (92) oktan til fire ganger pumpepris fra en gammel kanne, og gubbene fikk vel nok å prate om for resten av måneden antakelig.

Verken dette eller den elendige veien mellom Luga og Veliky Novgorod hjalp oss i å nå hovedstaden før sola krøp ned bak oss og blendet i speilene. Mørkekjøring på disse veiene er ikke akkurat ønsketenkning, så en trailerstopp med motell 45 mil fra målet ble løsningen. Imens innfant den luftbårne delen av reisefølget seg i Moskva - både klubbpresident Harald Vatne med sin Anita, min omtalte bedre halvdel, Doreen Johnsen, vår tyske medarbeider og tolk Viktor «Winny» Janzen og eksiltyskeren Rüdiger Dietz fra avd. Bergen.

Møtekondis i Moskva

Etter en natt med øreplugg og åpent vindu mot europaveien mellom St. Petersburg og Moskva var vi velmotiverte til å komme oss opp med sola. Milene inn til Moskva slukte vi greit på ikke altfor raklete vei. Der møtte vi den norsk-tyske delegasjonen og hele den etter hvert avdelingsstore HR-gruppen fra Moskva utenfor hotellet. Uten fordyrende mellomledd ble de flybårne pakket inn i en gurglende Chevy van som nok hadde unnagjort glansdagene sine for en stund siden, mens vi tohjulsfarende fikk gleden av enda en liten tråkketur på den tungt trafikkerte flerfeltsveien opp til et menighetshus med hage rundt. Her var det godt armslag for kroppsspråk, og prat og latter satt løst mens noen himmelsk smakende sashliker lå og godgjorde seg på grillen. Sashlik er rett og slett spyd med herlig, marinert grillkjøtt - fastfood på russisk.

Samtidig fikk førstereisgutt Harald sin første opplevelse av HR-arbeidet her i øst. Vi tok ossom vanlig tid til en personlig samtale med hver av de nye i klubben, og møtte som vanlig et knippe fantastiske mennesker med et målrettet

ønske om å nå MC-folk med evangeliet. Vladimir Anokhin hadde reist 24 timer på tog fra Zdanovka i Orenburgregionen, sør for Ural for å møte oss - en stillferdig type som ville bygge opp Holy Riders på sitt hjemsted - omtrent en tredjedel av strekningen mellom Moskva og HR's neste utpost østover - Novosibirsk. Av Moskovittene var det kanskje «Patron», Vladimir Zenin, som gjorde størst inntrykk - teologen som etter en MC-ulykke hadde solgt motorsykkelen og latt MC-lappen gå ut på dato, men som Gud kalte tilbake i misjonstjeneste blant MC-folk. Da dette skjedde kjente han enda ikke HR, men i tillit til Gud tok han førerkort igjen og kjøpte sykkel, før han ved en «gudfeldighet» kom over Holy Riders i Moskva - for ham et bønnensvar etter å ha gått i tro på Guds kall!

Det ble et par intense dager. På kveldene hadde vi felles samlinger der det igjen var behov for å fortelle litt om oppbyggingen og filosofien i klubben, siden det var relativt mange nye som var kommet til. Spontant prøvde vi også å dra i gang noen lovsanger, men det er nok et stykke igjen til denne gjengen slår Sølvguttene. Den ene formiddagen satt vi sammen med «Shkipper», eller Alexandr Tretjakov, - initiativtager og kontaktperson for gruppen, for å diskutere veien videre i klubben. Under slike samtaler er det alltid minst to som prater på én gang - Winny oversetter mellom tysk og russisk, mens Harald får simulantoversatt videre til norsk i øret av Doreen eller Rüdiger. Det viste seg fort at den nye presideanten ikke hadde stort mer møtekondis enn den gamle - rundt midnatt var visst allerede hodet fullt og øyelokkene tunge...

Forts. neste side!

Henrik Engen på sin trofaste Ducati Monster. Bare 2 km igjen til neste asfaltvei...

Reisetips Vil du lese alle detaljene fra turen og tips til deg som kunne tenke deg å være med neste gang? Gå inn på dagbloggen fra turen på <http://doreenvidar.blogspot.com>

Holy Riders Moskva med norske og tyske gjester.

Kranglete italienerer

Etter oppholdet i Moskva fra mandag til onsdag, var det torsdags morgen tid for nye 70 mil på hjul mot Kharkov. Mens den luftbårne delegasjonen ruslet rundt på den Røde plass, krøp vi mellom bilrekkene på Moskvaskas uendelige ringvei, avbrutt av en kjølepause for den vesle italieneren, som etter hvert fremviste oljetemperaturer i frityr-området. Da vi svingte inn på en veikro ville den samme italieneren igjen ha oppmerksomhet – denne gangen var det returkjøret på girsjalteren som takket for seg. Det ble noe grubling rundt temaet Ducatiforhandlere i Russland med passende girfjær på lager, som går an å få tak i innen arbeidsslutt dagen etter for å rekke ut av landet før visumets utløp. Siden det ikke var et Ducatiskilt i sikte (strengt tatt var det bare jorder og busker i

sikte der vi stod), ble også alternativet å leve med problemet utprøvd. Heldigvis viste dette seg å bli en gangbar løsning. Henrik greide etter hvert å manuelt føre girsjalteren tilbake etter giring – det skulle vise seg at dette holdt hele resten av turen uten mekanisk førstehjelp.

MC-hjørnet i Kharkov

Natten tilbrakte vi i Kursk (ikke i ubåtvraket, men i byen), før vi passerte over grensen til visumfritt territorium i Ukraina og kruset opp paradegata i Kharkov. I stua hos Gennady og Lena Padun satt allerede Harald og Anita og et kobbel MC-folk og ventet. På bordet stod ei stor gryte med kålsuppa borsch, som må være en like vanlig russisk/ukrainsk hverdagsrett som kjøttkaker i brun saus for en nordmann.

En fredagskveld er helt riktig tidspunkt å være i Kharkov på for en MC-interessert. I lav kveldssol ble det kortesjekjøring fra Leninstatuen til gatehjørnet nede ved elven, der en god slump MC'er med sine førere hadde samlet seg. Nå hadde også Harald fått lånt seg sykkel, en BMW GS1200 Adventure. På MC-hjørnet fantes alt fra merkelige kinesiske misfostre av noen billigsykler, via velgjorte, hjemmemekkede spesialbygg av «folkesykkelen» Dnepr, til helt plettfriske, spesialbygde og -lakkerte Harleyer. For oss som har hang til kreativ og farverik lyssetting av motorsykler var det også mye morsomt å feste øynene på når mørket kom sigende (enkelte andre i den norske gruppa hadde divergerende syn på hvor kult og vakkert dette egentlig var).

Det er fantastisk å se hvilken kontakt og

På MC-hjørnet i Kharkov.

inngang Gennady har i dette miljøet, selv om det bare er to HR-medlemmer i byen. Dette ble også tydelig da vi brøt opp og reiste ut av sentrum til MC-hotellet Duk – et hotell utstyrt som et veldimensjonert klubbhus med stort utendørs barområde med luksuriøse stuemøbler, MC-parkering i en innelokket bakgård og en blanding av hytter og overdådige hotellrom til en spottpris. Hit kom rundt 20 sykler for å tilbringe resten av kvelden med oss i Holy Riders.

Lørdagen gikk med til mer administrative samtaler rundt drift av klubben i Ukraina – denne gangen med engelsk tolk fra Gennadys menighet, som samtidig måtte hurtigkurses i begreper som prospects, hangarounds og ryggmerkeregler før han hang skikkelig med i svingene. Det er dette som er gull verdt med Winny, som måtte vende

tilbake til jobb i Tyskland etter Moskvabesøket. Han kjenner fra før både klubben og tematikken, og kan enkelt både oversette og gi utfyllende info til temaene det snakkes om.

Predikanten og sankt Dmitry

På lørdagskvelden var det gudstjeneste med stort besøk av utenlandsk predikant – en nordmann i fillete MC-vest som stort sett ellers begrenser prekingen til en andakt på klubbkveld i ny og ne. Men budskapet hadde ligget klart i flere uker, og det var godt å kjenne medvind i seilene både fra en aktivt lyttende menighet og ikke minst Den Hellige Ånds støtte. Så var det heller ikke de store teologiske dyp over kveldens tema. Men med utgangspunkt i liknelsen der tjenerne skulle gå ut på gater og streder for å invitere alle man fant til

bryllup, var poenget å oppsøke folk i sine naturlige miljøer, akkurat slik vi gjør det i MC-miljøet. Der treffer vi folk som venner og deler evangeliet med dem på en naturlig måte.

En av dem som virkelig lever i akkurat dette, er han med bikernavnet Svjatoi – russisk for «den hellige» eller «sankt». Egentlig er dette én av flere Dmitryer i klubben (denne med etternavn Deinega), slik det også finnes flere Sashaer (som igjen er kortform av Alexandr) og Vladimire. «Sankt Dmitry» er ikke akkurat av den beskjedne og forsagte typen, og benytter gjerne en stans av trafikkpolitiet til å føre noen til Jesus. Ikke bare til å dele ut en bibel, men påfallende ofte kommer faktisk folk til tro og blir frelst etter et møte med ham og kona Marina. De er stadig på treff og andre steder der de kan treffe MC-venner. Da vi

Forts. neste side!

Harald og Henrik på Leninplassen i Kharkov.

Shoppet Dnepr.

På Leninplassen i Kharkov.

Enda en bikerbibel er delt ut.

motte Svjatoi første gang et drøyt halvår tidligere, presenterte han seg som en bulldozer, og han klarte nok også å overbevise oss om den tittelen. Derfor var det fantastisk å bli bedre kjent med ham som en brennende, varm sjelevinner. I tillegg snakket han så til de grader forståelig russisk at det faktisk viste seg mulig å føre en enkel samtale med ham, selv på mitt babynivå! Det var en glede å ønske ham og Marina velkommen som prospects i Holy Riders!

Syden på russisk

I løpet av helgen kom også moskovittene etter ned til Kharkov – fem sykler og følgebil, for å fortsette videre mot Svartehavet og russisk sydenferie. Vi ble raskt enige om å slå følge – vi var jo også etter hvert på vei mot Odessa. Første etappe gikk rett sørover gjennom Donetsk mot Svartehavet, med Gennady som anfører. Det ble først stopp i veikanten for å hjelpe han som gikk tom for bensin. Så ble det en ny stopp i veikanten da en lokal bikerpresident fikk øye på oss og stoppet hele gruppa

i grøftkanten på firefeltsveien ut av en by for å utveksle telefonnummer med Gennady. Han fikk både det og en bikerbibel. I Donetsk, Gennadys tidligere hjemby, der vi har vært på besøk flere ganger før, ble det på ny stopp i veigrøfta – denne gangen for å hilse på «Lukich», Konstantin Lukin, som fortsatt er klubbens representant der. Han stilte på sin hjemmeshoppede Dnepr, et godt eksempel på at fyren virkelig kan sitt fag – han lever av å hente inn og sette i stand sykler som er blitt vraket i vesten.

Vi ankom kysten av Azovhavet og et leirsted der Gennadys menighetsnettverk hadde sommercamp akkurat idet sola gikk ned. Dette leirstedet ble bygget for ungdomsorganisasjonen i det sovjetiske kommunistpartiet. Det oste av gammel, sovjetisk smakløshet, med fargetoner i mintgrønt og kremgult, og småhytter kledd med grå eternittplater og bølgeblikk. Fantastisk å få oppleve slikt – vi gledet oss til å ta det hele i nærmere ettersyn når sola kom opp igjen.

Klokka var ti på sju neste morgen da noen startet en motorsykel utenfor. Det viste seg å være moskovittene som hadde avtalt å reise videre klokka sju – russisken min hadde visst ikke helt strukket til å oppfatte dette kvelden før. Fortere har vel aldri to nordmenn på ferietur kommet seg ut av senga. For å unngå å miste hverandre underveis spurte jeg et par ganger hvilket sted de hadde planlagt å slå leir neste natt. Yushne var svaret – noe jeg trodde betød «sørlig», og tolket som en variant av Syden. Irriterende å ikke få mer nøyaktig svar – inntil det ble klart at Yushne er et lite sted fire mil øst for Odessa. Yushny betyr derimot «sørlig» - Nybegynner.

Før vi kom til «Syden» hadde vi hatt tre mekkestopp i veikanten – en Intruder mista forskjermen pga. vibrasjon, vår venn som gikk bensintom dagen før måtte blåse rein luftfilteret – det forårsaket lokal sandstorm og forklarte det høye bensinforbruket, og en tidligere omtalt italiener måtte bråplutselig få liv i en dårlig kontakt i

Yuri fra Odessa, også han på en ombygd gusjegrønn Dnepr med revehale i sissybaren, hjemmesveiset to-til-seks eksosanlegg og Opel Corsa bakfelg, hvis ikke Henrik tok feil – noe han sjeldent gjør på dette fagfeltet.

hovedlykta da mørket kom kastende på oss ti mil før målet. Lykta trengtes også virkelig – de siste par kilometrene gikk på et tråkk gjennom en solsikkeåker i stupmørket ned til enda en sommercamp – denne gangen for baptistbarn fra Kiev.

På barneleir

Vi kom for sent til kveldsmat og lenge etter at vannpumpa var skrudd av for natta, så det ble potetgull fra toppboksen til kveldsmat, og ingen dusj, men samme det - vi norske hadde jo uansett vært våte av svette mesteparten av dagen, som de eneste som gjennomførte i full kjøredress i solsteika. Morgenen etter våknet vi igjen klokka sju – av diskomusikk; ungene på leiren skulle ha morgengymnastikk. Vi fulgte vårt eget program, som stort sett bestod i plasking i Svartehavet på stranden nedenfor og slækking i skyggen. På ettermiddagen ble vi bedt om å stille opp motorsyklene, og fortelle litt om Holy Riders. Tilfeldigvis hadde en av lederne på barneleiren tidligere vært au pair-

jente i Drammen – hun hørtes nesten ut som hun var oppvokst der; fantastisk deilig å snakke på eget morsmål igjen og bli forstått! Etterpå var det tid for de uungåelige kjørerundene rundt leiren med unger bakpå og dertil hørende fotografering. Men en stor velsignelse å få gjøre klubben kjent også blant kristne i landet – det var naturlig nok mange ledere og voksne på leiren, som alle ble introdusert for idéen om misjon på MC.

Neste dag møtte vi også Yuri Feschenko – vår mann i Odessa, også han på en ombygd gusjegrønn Dnepr med revehale i sissybaren, hjemmesveiset to-til-seks eksosanlegg og Opel Corsa bakfelg, hvis ikke Henrik tok feil – noe han sjeldent gjør på dette fagfeltet. Her fikk vi dessverre ikke hilst på hele gruppa på fire (to ektepar) der Yuri også er pastor i en liten husmenighet. Godt hjulpet av to engelskkyndige predikanter på enda en leir – denne gangen en pastorkonferanse Yuri deltok på – fikk vi derimot en god prat om

klubbssituasjonen i regionen.

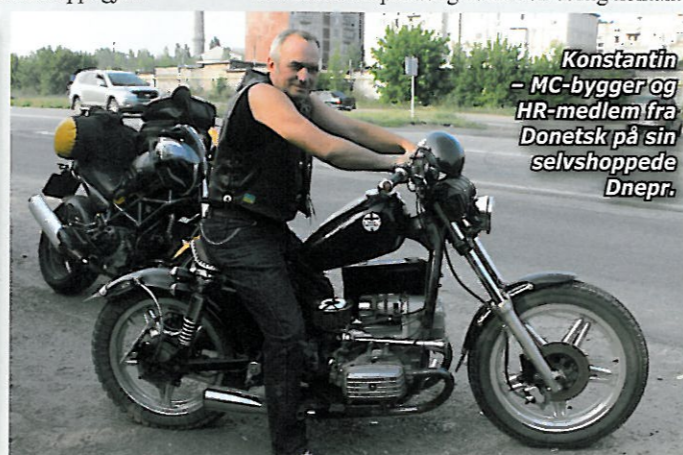
Goodbye, Lenin!

Herfra slo vi over i 100% MC-feriemodus, leide oss inn på hotell og fant oss en gaterestaurant i det vakre sentrumet av Odessa. Dagen etter tok vi oss igjennom en snipp av Moldova – et faktisk ganske vakkert og langt ryddigere land enn Ukraina ut fra det vi kunne se. Da vi deretter kom inn i Romania, følte vi oss nærmest «hjemme», i hvert fall tilbake i EU igjen. Transfagarasan, det rumenske fjellpasset Top Gear gjorde kjent for motorinteresserte TV-seere, var akkurat så fantastisk å kjøre som vi forventet.

Det ble enda noen hotellnetter og uterestaurantmiddager før vi var hjemme. I mellomtiden hadde også bakdemperne mine sagt takk for seg og et sett dekk var helt utslitt. Sju og et halvt tusen kilometer gjennom ni land, innom samtlige russiskspråklige HR-grupper vest for Uralfjellene var fullført.

Gennady (t.v.), den lokale bikerpresidenten Skif og undertegnede.

Konstantin – MC-bygger og HR-medlem fra Donetsk på sin selvshoppede Dnepr.

Yuri fra Odessa og Dnepr'en hans.

På barneleir i Yushne ved Svartehavet – presentasjon av Holy Riders MC.

Et stykke om sorg & savn, om tro & håp, om kjærlighet, og om en enkel tåre

Dette blir en historie om følelser, om minner, tunge tanker, men også om håp og tro og Guds løfter til oss. Så vil enkelte sikkert spørre seg om jeg ikke har skrevet nok nå om følelser, om jeg aldri blir ferdig med å formidle hva jeg opplever og føler, om det er nødvendig å brette ut for hele verden det jeg opplever. Det kan godt være det er et berettiget spørsmål, men jeg velger likevel å skrive om dette, da jeg tror det har minst to hensikter. Jeg tror jeg har noe å formidle som andre kan ta til seg og kjenne på i situasjoner de selv enten står i eller kommer til å oppleve. Det å miste noen som står en nær, det å oppleve sorg, det å kjenne på meningsløshet – det er en del av det å leve, og det er noe som alle før eller siden vil oppleve. Jeg velger å dele mine erfaringer og tanker i håp om at det kan hjelpe andre i deres situasjon, og sist men ikke minst, det gjør godt for meg selv å kunne få skrive ned det jeg bærer på av tanker, det å få sette ord på sorgen og savnet. Det er mulig det er egoistisk, men jeg velger å gjøre det likevel.

P Av Kjetil Fuhr

Sorg er en veldig individuell opplevelse. Jeg mistet min kjære Siri i kreft den 14. oktober i fjor. Jeg mistet kona mi, barna våre mistet sin mor, og slekt og venner mistet et kjært familiemedlem, en enestående venn. Jeg skal ikke skrive mye om hva Siri betydde for meg, hvem hun var og hvilken betydning hun hadde for svært mange mennesker, det er noe som alle som stod henne nær vet alt om. Det var ikke bare jeg og ungene som mistet Siri, vi var mange som mistet henne. Siri var ikke bare min, hun hadde så mye å gi andre mennesker med det til følge at hun var høyt elsket av veldig mange mennesker. Men det aller innerste, det som bare to mennesker som elsker hverandre har i lag, det var mitt og det var så vakkert og rent at for meg var det helt uproblematisk å dele

Siri med alle de flotte menneskene som kom vår vei. Hun hadde kjærlighet og omsorg for så mange, og jeg opplevde at jeg selv vokste som menneske grunnet hennes væremåte. Hun var kjærlighet. Men sorgen min startet ikke den dagen hun døde. Sorgen startet for min del lenge før Herren hentet henne hjem til seg, den startet da hun ble syk og den vekselvis steg og avtok i takt med sykdommen. Når vi opplevde gode perioder så steg håpet og troen, og når tilbakeslagene kom så sank motet tilsvarende og frykten og fortvilelsen festet knallharde grep i følelseslivet mitt.

En ufattelig kjærlighet og en ubegripelig styrke

Etter at Siri døde så har vi lest gjennom legejournalen hennes. Der ser vi at Siri fikk beskjed allerede sommeren 2011 om at sykdommen hennes var uhelbredelig, og at den behand-

lingen hun fikk var livsforlengende og symptomdempende, men altså ikke kurérende. Siri valgte å skjerme meg og alle andre for denne informasjonen og holdt det helt for seg selv. Da jeg oppdaget dette etter hennes død så ble jeg fullstendig satt ut. Det å få vite at hun bar dette helt alene i over 2 år, uten at jeg fikk vite om det og få være til støtte for henne ble for meg en kjempetung oppdagelse. Men, etter å ha fått bruke tid på å bearbeide dette så innser jeg at dette var Siri sitt valg, og det er et valg jeg må respektere selv om det gjør vondt. Og jeg tror jeg skjønner hennes valg. Hadde jeg fått vite at det kun var et tidsspørsmål om når jeg ville miste henne så hadde jeg med stor sannsynlighet ramlet fullstendig i sammen, og blitt en stor belastning for henne og alle andre, i stedet for å klynge meg til troen og håpet slik jeg faktisk gjorde. Siri hadde sin tro og sitt håp, og hun håpet at det skulle skje et mirakel, at Herren

skulle fjerne sykdommen hennes. Samtidig så forsonet hun seg med situasjonen, hun fryktet ikke døden da hun visste hvor hun skulle og denne overbevisningen ble veldig tydelig for alle oss som stod henne nær, og det ble et mektig vitnesbyrd i seg selv, måten Siri håndterte livet sitt på. Hun valgte å skjerme meg for at jeg skulle ha så bra livskvalitet som mulig i den situasjonen vi befant oss i. For meg vitner det om en ufattelig kjærlighet, en kjærlighet jeg har fått leve i hele min tid sammen med henne. Og det vitner om en ubegripelig styrke, en styrke som oppleves av meg som overmenneskelig, en styrke jeg er overbevis om at kun Gud har kunnet gitt henne da hun trengte den som mest.

Sorgen er som en bok som alle må lese minst en gang i livet

For barna våre, Marthe og Torstein, så startet sorgen deres da Siri døde. Etter en stund så

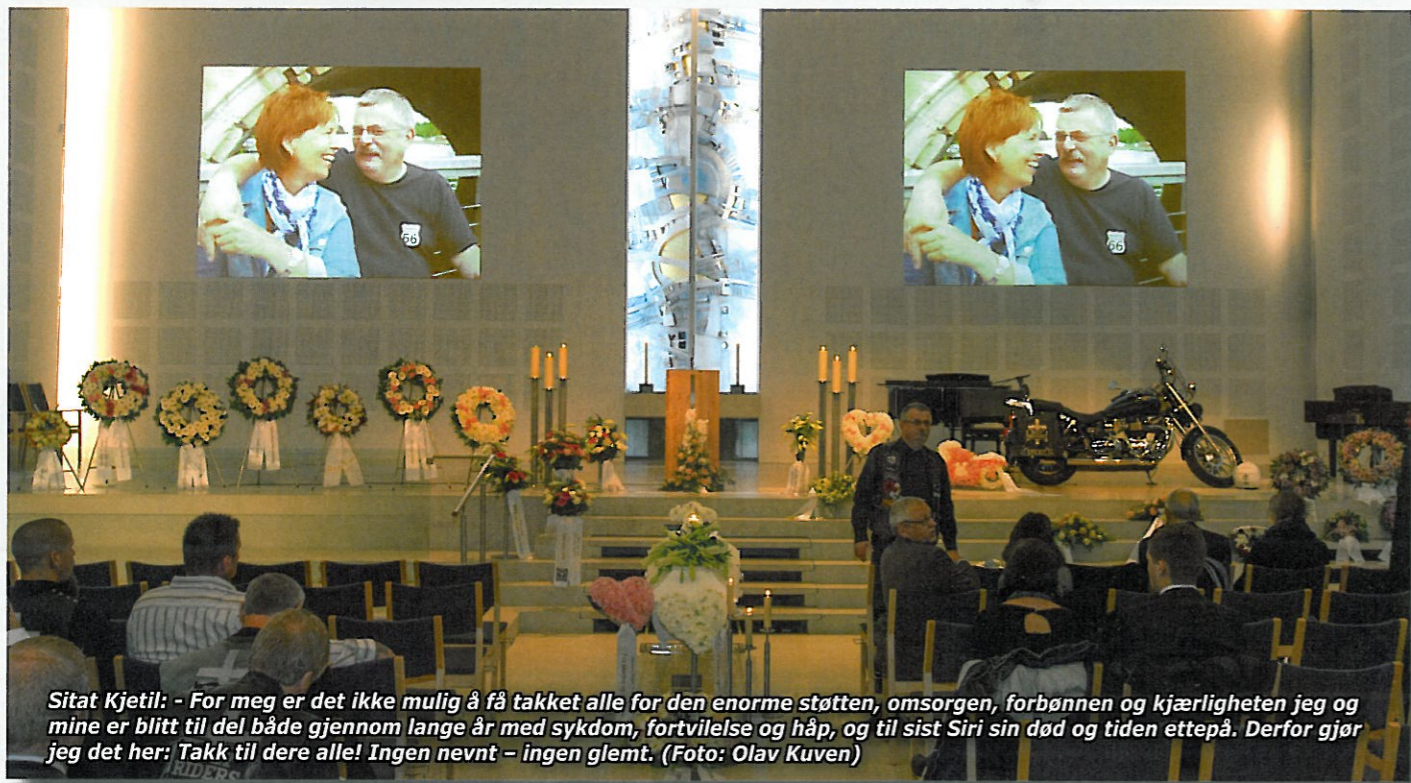
opplevde vi at vi befant oss på forskjellige stadier i sorgen, ungene og jeg, og det ble til tider en utfordring for oss. Siri og jeg fikk snakket gjennom det aller meste før hun døde, og Siri ga meg klare beskjeder om hva hun ønsket jeg skulle gjøre, og ikke gjøre, etter hennes død. Kort sagt så ga hun meg et klart bilde om hva hun ønsket for meg når jeg ble alene. Dette bildet med alle sine detaljer ble veldig godt for meg å støtte meg til etter at hun døde, først måtte jeg få planlagt begravelsen og alle detaljene rundt denne, detaljer som Siri og jeg hadde blitt enige om. Og jeg brukte mye tid på å få gjort klar min minnetale for Siri, da den inneholdt en del beskjeder fra henne som hun ville jeg skulle formidle etter hennes død. Slikt sett så gikk den første tiden etter hennes død ganske greit da jeg hadde fullt opp med oppgaver jeg skulle utføre, og det ble ikke ordentlig tid til å sette seg ned og slippe følelser og tanker innover seg. For

Forts. neste side!

Vi tok avskjed med Siri i fra Frøyland og Orstad kirke den 22. oktober. Det ble en verdig og flott avskjed. Kirken var full av motorsykkelenner i fra fjern og nær, og sykkelen hennes stod på podiet sammen med Holy Riders-vesten og hjelmen hennes.

(Foto: Rune Enstad)

Forts. fra forrige side! Et stykke om sorg & savn...

ungene var det annerledes, og Marthe beskrev det aldeles nydelig i en av de mange samtalenes vi har hatt. Dette er det Marthe sa:

- Sorgen er som en bok som alle må lese minst en gang i livet. Boken er individuell og det går ikke å hoppe over noen sider i boken, den må leses side for side. Mens Torstein og jeg befinner oss på side 3 i boken, så befinner du Pappa deg på side 463, og det spesielle i din situasjon er at du har lest veldig mange av disse sidene sammen med Mamma. Det er ikke alle forunt å kunne få lov til akkurat det.

Disse ordene har vært til stor hjelp for oss her hjemme. Vi ble oppmerksom på at vi befant oss på forskjellige stadier i vår sorg, og dermed så ble det mye lettere å ta hensyn til hverandre, og kunne snakke sammen om hendelser og reaksjoner som vi får og har fått. Det finnes ingen snarveier i sorgen selv om jeg må erkjenne at jeg har prøvd å finne noen. Det går ikke, sånn er det bare! Denne erkjennelsen og forståelsen av sorgen har vært og er veldig nyttig for oss her hjemme, og jeg tror den vil kunne være til nytte også for andre som opplever sorg. Den minker på ingen måte selve sorgen, men den gjør den som sørger oppmerksom på hvordan sorgen virker inn på en selv og andre, og den synliggjør også det faktum at sorgen ikke er lik for noen, men at det er en individuell erfaring som krever både tid, plass og forståelse fra andre overfor den som er i sorg.

Hva var det du ville formidle, kjære?

Så var det denne tåren da, hva mener jeg nå med det? Den dagen Siri døde, da befant hun seg på enerom på sykehuset. Ungene og jeg fikk

beskjed om morgningen at vi burde komme inn så fort som mulig, og det gikk brutalt opp for oss at nå dør hun, dette er dagen da vi mister henne. På vei inn til sykehuset så sier Marthe at vi må informere slekt og venner om situasjonen slik at alle som ønsket kunne få komme inn og ta avskjed med Siri. Det kjekkeste Mamma visste var å få besøk av venner, gjerne huset fullt, vi har alltid hatt åpne dører hjemme og slik må det være i dag også, vi må invitere alle som ønsker å komme inn til Mamma sitt dødsleie. Dette var ungene sine ord og slik ble det. Vi var over 30 personer til stede på Siri sitt dødsleie, og om det er å si at det ble en sterk, sorgfull, vakker, tung og god opplevelse, alt på en gang. Betjeningen ble ganske så satt ut av alle menneskene som kom, men som de engler de er så gjorde de alt

som stod i deres makt for at vi skulle få en så god og verdig avskjed med Siri som mulig.

I det Siri trakk sitt siste sukk så kom det en enslig speilblank tåre trillende ut av hennes høyre øye. Vi satt en hel gjeng rundt henne med meg og ungene nærmest og vi så det alle, det kom en enslig tåre i det hun døde. Hva var det med denne tåren? Ett er sikkert, denne tåren har gitt meg et utall av søvnløse netter, mange tunge stunder og mange egne tårer. Hva var det hos Siri som utløste denne tåren, jeg har grublet over dette helt siden hun døde, og jeg grubler fortsatt selv om jeg vet at jeg ikke kommer til å få noe svar før jeg selv skal få møte henne igjen hjemme hos Gud.

Var det en gledeståre som kom fordi at hun så Jesus komme og hun kjente at han tok

hennes hånd og ledet henne inn gjennom porten til Paradis? Eller var det en sorgens tåre fordi hun kjente at kreftene hennes ikke lenger strakk til, og hun måtte slippe taket i livet som hun elsket så sterkt? Registrerte hun all den konsentrerte sorgen og fortvilelsen som omsluttet henne i fra alle oss som var der hos henne, og at hun ble sorgfull grunnet oss?

Ett er sikkert, denne tåren kommer til å følge meg resten av mitt liv, og jeg ber om fred og styrke til å kunne leve videre med denne tåren uten at den skal stjele alt mitt fokus og all min livsglede. Ikke visste jeg at en enkel tåre kunne få slik betydning for ett liv, som Siri sin tåre har fått for mitt. Hva var det du ville formidle kjære? Svaret befinner seg i evigheten.

Seremonien opplevde jeg som en hyllest til Guds ære

Vi tok avskjed med Siri i fra Frøyland og Orstad kirke den 22. oktober, i fra kirken der Siri selv hadde hatt ansvar for mye av utformingen og som bærer preg av mye av det designspråket som hun stod for i sitt virke som interiørarkitekt. Det ble en verdig og flott avskjed. Kirken var full av motorsykelvenner i fra fjern og nær, og sykkelen hennes stod på podiet sammen med Holy Riders-vesten og hjelmen hennes. Seremonien opplevde jeg som en hyllest til Guds ære, en taknemlighet for den personen Siri var og den tjenesten hun stod i. For meg er det ikke mulig å få takket alle for den enorme støtten, omsorgen, forbønnen og kjærligheten jeg og mine er blitt til del både gjennom lange år med sykdom, fortvilelse og håp, og til sist Siri sin død og tiden etterpå. Derfor gjør jeg det her: Takk til dere alle! Ingen nevnt - ingen glemt.

Siri sin urne ble satt ned i graven den 12. november, og kort tid etter var gravstøtten på plass. På den er Holy Riders sin logo inngravert og klubbens motto står nederst: «På veien for Jesus.» For det var det Siri var; på veien for Jesus - i kjærlighet!

Dag Arne Saltnes
- motorsyklist, musiker & forkynter

Dag Arne er én av grunnleggerne av Holy Riders MC og har en lidenskap for både motorsykler og sjeldne biler. En humørfyllt og glad kristen forkynter med glimt i øyet, er hans kjennemerke. Han er en av de få her i Norge som trakterer spillestilen til verdensgitaristen, Chet Atkins, og har truffet og spilt med ham. Er oppvokst med Aage Samuelsen og bruker mye hans repertoar ved konserter/møter. Dag Arne er mye rundt i landet og spiller, enten som trubadur eller med jazzorkesteret "Rue Bourbon jazzensemble" fra Haugesund som han er med i. Han når alle generasjoner!

Hvorfor dette, Gud??!

Vi må bare erkjenne at vår fornuft ofte krasjer med troen. Vi må innse at der hvor det er tro er det også tvil, noe selv disiplene til Jesus erfarte. Heldigvis så behøver vi ikke være redde for å gå til Gud med tvilen.

Enda et år og en ny vår er blitt realitet og vi har igjen - på en måte - startet komponisten og forfatteren Alf Prøysen ble født. Han kom til å prege mange generasjoner, og jeg husker godt 'Barnetimen for de minste' da jeg var liten der han Alf ristet sparegrisen med to-øringen i. Prøysen hadde en fantastisk evne til å få det enkle og lille til å bli noe flott i sine sanger. Sangen, Jørgen Hattemaker, var en av hans juveler, syntes jeg. «Graset er grønt for æille», er en flott måte å peke på at vi alle i grunn er like tross store ytre forskjeller.

Man skulle tro at vår himmelske Far ville gi oss samme muligheter. Ting hadde jo vært så mye lettere da! Det kan oppleves at Gud mange ganger er fryktelig urettferdig på måten han doserer livslengde og livskvalitet på. Jeg må være ærlig å innrømme at jeg mange ganger har gått i strupen på Gud og spurt: «Hva mente du virkelig med dette?!» Tanken har også slått meg når jeg tenker på året vi har gjort oss ferdig med. Vi har mistet tre flotte mennesker i klubben vår på grunn av sykdom. Sånt virker utrolig meningsløst og jeg sliter litt med å se Gud i slike tragiske ting. Jeg tror det er viktig at vi også uttrykker fortvilelse og sinne innfor vår Far. Det er lov, og jeg tror dette kan i mange tilfeller føre oss nærmere Gud.

Vi må bare erkjenne at vår fornuft ofte krasjer med troen. Vi må innse at der hvor det er tro er det også tvil, noe selv disiplene til Jesus erfarte. Heldigvis så behøver vi ikke være redde for å gå til Gud med tvilen. Mon tro hva Jesus snakket med sin Far om i Getsemane rett før Han skulle gå i døden. Kanskje sa Han: «Hvorfor må jeg dette?» eller «Hvorfor tillater du dette mot meg?»

Det som for oss alle kan være en flott trøst når slike tvilstanker og spørsmål kommer, er at det heldigvis ikke er kvaliteten på vår tro som frelser oss. Vår tro kan være så skjøre og liten den bare kan. Jesus har bedt oss legge all vår skrøpeligheit og fortvilelse på Ham slik at det er Hans styrke som fører oss fram på veien og ikke våre troskvaliteter.

Treffe igjen de vi savner mest

Jeg tenker på de mange som sitter med tomrommet etter å ha mistet noen som stod dem nær. Det er lov til å stille spørsmål direkte til Gud. Det er mye jeg selv ikke har svar på rundt slike ting, men det er en trøst for oss alle at Gud vet om alt som skjer og hvorfor. Kanskje vil vi forstå en dag. I mellomtiden tar vi med oss disse uforståelige hendelsene i livet. Og så en dag får vi stå ansikt til ansikt med vår Far i himmelen og treffe igjen de vi savner mest.

Da Moses førte folket ut av Egypt og det stormet som verst foran Rødehavet, fikk de beskjed om å «slappe av, ta det med ro og la Gud gjøre jobben». Av og til kan det være godt å ta alt som er vanskelig og bare legge det foran Jesus og slappe av.

Ønsker alle en fantastisk og flott MC-sesong med disse ord:

«Om vi lever eller dør, hører vi Herren til.» (Rom 14,8b)

Å være en disippel

Lena og Trond Ytreland.

Min kone, Lena, og jeg var med i HR Nordhordland for noen år siden, men på grunn av familiesituasjonen måtte vi gi oss. Jeg laget og driftet hjemmesiden til avdelingen og fortsatte med det, så jeg har vært «litt i kulissene» hele tiden. I fjor fikk jeg gleden av å være med på Pilegrimstreffet i Kvinesdal. Det var utrolig kjekt på alle måter, både sosialt og åndelig. Dette gav mersmak! Så i august i fjor meldte jeg meg inn i Holy Riders MC igjen.

Avdelingsweekend på Solbukta

I november, da mørket og regnet begynte å bli tungt og motorsykeleventyret verka som lengst unna, samla vi Oslo-gjengen med familiar, til ei koseleg helg på Solbukta i Østfold.

P **Tekst:** Idun Lindøy Magnussen
Foto: Frode Lillevik

Vi hadde lyst til å samle både små og store og bygge fellesskap i det vi er saman om; på vegen for Jesus!

Vi var så heldige at vi fekk ha Anita og Harald Vatne saman med oss heile helga. Fint å få bli kjent med vårt (relativt) nye presidentpar! Harald delte Guds ord og ga oss Herrens velsigning. Inspirerende var det også å høyre meir om kva sentralstyret jobbar med, og det var god tid til å ta opp det vi ville med presidenten. Ei utfordring som sit igjen i minnet etter desse diskusjonane er; kva vil vi med å vere med i Holy Riders? Kva betyr det for oss å bere ryggmerke og vere ein misjonær på vegen og i MC-miljøet?

Solbukta er ein super plass som ligg fint til ved fjorden. Ikkje alle leirplassar har nyoppussa rom med egne bad – den komforten veit vi å sette pris på! Uteområdet er flott og for dei minste var det ekstra stas å helse på kaninane. Friluftslivet var nok ikkje det

som sto høgst på prioriteringslista til gjengen denne novemberhelga. Men ein god og frisk spasertur fekk vi oss – det gjorde godt før vi nok ein gong kunne gå til dekk bord og nyte solid Solbuktamat.

Vi delte på oppgavene; dele Guds ord og Herrens nattverd, spele og lede oss i song, arrangere leikar for barn (og voksne). Slik vil vi gjerne ha det; vi har forskjellige gaver og alle kan bidra. Som ein ekstra bonus fekk vi på lørdagskvelden besøk av gode venner og naboar frå avd. Østfold. Kjekt å vere i lag; både i bønn og vitnesbyrd, spel, latter og moro. Og få dele av alt snopet vi hadde tatt med...

Mykje tid til berre å vere i lag

Solve med Elise på sykkel.

Helga hadde eit roleg tempo, noko vi tenker var godt for både store og små. Det ga oss mykje tid til berre å vere i lag. Då var det også fint at Anita og Harald minnte oss på kor viktig det er å sjå kvarandre, lytte, vise at vi bryr oss om kvarandre. Det vil vi ta med oss for å bygge og styrke fellesskap med kvarandre og på den måten vere med å velsigne andre rundt oss!

P Av Trond Ytreland

Jeg har kalt dette innlegget «Å være en disippel». Det handler om hva det betyr for meg, min familie, de rundt meg og kanskje for deg som leser dette. Det handler ikke om hvem jeg er, men om hvem Jesus er gjennom meg. Hva kan Han bruke akkurat meg - eller deg - til?

Mange opplever hverdagen med Jesus som stress, mas, kav, krav og forventning. Jeg vet nøyaktig hva jeg snakker om, fordi jeg har selv vært der. En må prestere noe. Yte maks for familie, venner, bekjente, menighet, osv. Men det er ikke det Jesus vil at vi skal gjøre. Han har gitt oss utallige veiledninger og løfter for akkurat meg og deg gjennom sitt ord; Bibelen.

Et sitat begynner slik: «*Vær ikke bekymret for noe! Men legg alt dere har på hjertet, fram for Gud. Be og kall på ham med takk.*» (Fil 4,6) Det eneste Gud ber oss om er å takke. Så sier Han: «*Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og jeg vil gi dere hvile. Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er mild og ydmyk av hjertet, så skal dere finne hvile for deres sjel. For mitt åk er godt og min byrde lett.*» (Matt 11,28-30) Så om du skulle streve, som vi alle gjør til tider, kan vi bare legge det på Jesus med en takk.

Vi har så lett for å skulle fikse alt selv - spesielt vi menn. Og ikke bare det, vi har jo løsningen på det meste også. «Hvorfor sitter kona og greier ut om alt mulig.. Jeg har jo svaret!» Lyder det kjent?

En gave gitt av Gud til alle mennesker

Å ha Jesus som Herre betyr noe mer enn bare å ha Han i tankene. Vi må daglig åpne munnen, om det så ikke kommer noe annet enn «takk». I flere måneder var ting så utfordrende for meg, at når jeg åpnet munnen, kom det bare «hjelp». Jesus forlot meg aldri, selv om jeg sviktet på flere områder. For det gjør vi som kristne. Gud skapte oss ikke perfekte. Han tilgir alltid når vi faller og igjen vender blikket mot Ham.

Dagen i går, dagen i dag, den siste timen – hvis du trødde litt feil, sa noe du ikke burde si, så har Jesus tatt det på seg. «Å Jesus, tilgi min synd...»

- Hvilken synd mitt barn? Reis deg, gå videre! Jeg er med deg hver eneste dag! Hver eneste natt og hver eneste time på døgnet, for JEG elsker deg med en ubetinget kjærlighet! Ikke for det du gjør, men for den du er! Gå, kjør, løp ut i hele verden og fortell om Meg, sier Jesus. Ikke fordi du må eller skal, men av lyst.

Frelsen handler ikke om hva folk skal slutte med, men hva vi kommer med – en gave gitt av Gud til alle mennesker.

Minneord om Øyvind Jansen

f. 12.10.1974 – d. 27.02.2014

Årsmøtet i Trondheim, 8/2-14. (Foto: Rune Enstad)

Det var med stor sorg jeg mottok meldingen om Øyvind Jansens plutselige bortgang 27.02.2014. Det er helt ufattelig og trist at du ikke lenger er her blant oss, med din smittende latter, gode humør og hardtslående kommentarer i en hver sammenheng.

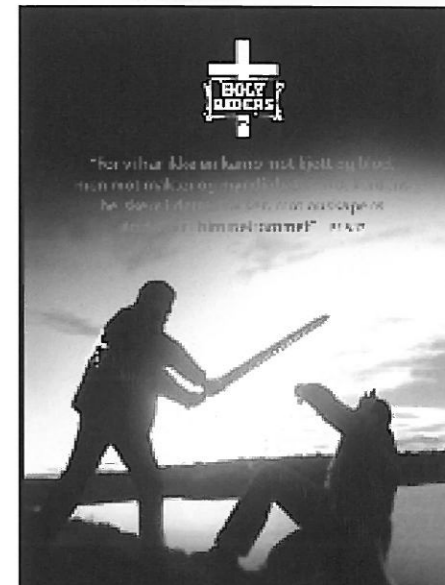
Øyvind meldte seg inn i Aust-Agder avdelingen i august 1995, og ble ryggmerkebærer på Pilegrimstreffet i Seljord i 1997. Øyvind ble raskt en sentral skikkelse i avdelingen, ja ofte har jeg hørt ute på treff, at Øyvind, det var synonymt med avd. Aust-Agder. Han var utrolig iherdig til å reise på treff og kunne klare opp mot 20 treff i sesongen. Det er så mange der ute som ikke har møtt Jesus, sa han, og det er mitt kall å vise hvem Han er, så de kan bli kjent med Ham. Øyvind ble alltid et naturlig samlingspunkt der han var, og historiene og kommentarene gjorde at han trakk til seg mennesker. Rundt Øyvind var det alltid mye latter å høre, for humor var det ikke mangel på. Like naturlig som det var for noen å prate om fotball, var det for Øyvind å prate om Jesus. Denne naturlige tilnærmingen førte ofte til dype samtaler og knytting av tillitsbånd. Øyvind knyttet utallige slike bånd.

De senere årene førte jobb og flytting til at motorsykkelen måtte nedprioriteres, litt til fordel for hans herlige kone, Kristin, og deres virke blant ungdom på Hurdal folkehøyskole. Øyvind elsket å jobbe med ungdom. Ved siden av MC-miljøet var dette en av hans store lidenskaper. De siste to årene har Øyvind og Kristin hatt tilholdssted på Kristins familiegård i Leksvik. Der jobbet Øyvind som kirketjener, mens han ved siden av bygde på huset hvor han og Kristin skulle bygge fremtiden sammen.

Du vil bli sårt savnet av mange. Jeg synes det er uvirkelig å sitte her og skrive ned noen linjer om deg, minnene strømmer på, og de er det heldigvis mange av. Tusen takk for at jeg fikk ditt vennskap igjennom mange år, takk for alt du har gitt og lært meg.

Jeg lyser en velsignet fred over ditt minne. Til vi en gang skal møtes igjen.

Fra din venn, Jon Tønnessen
(HR Aust-Agder)

Power Prayer

«Gled dere i Herren alltid! Igjen vil jeg si: Gled dere! La alle mennesker få merke at dere er vennlige. Herren er nær! Vær ikke bekymret for noe! Men legg alt dere har å be om, fram for Gud i bønn og påkallelse med takk! Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og tanker i Kristus Jesus.» (Fil 4,4-7)

Takkeemner:

* Takk Gud for et godt gjennomført HR årsmøte i Trondheim, med enhet og velsignet fellesskap

* Vi takker Gud for vekst i HR-avdelinger

* Takk for bønesvar i forhold til sykdom

* Jesu løfter står fast - Han svikter aldri!

Bønneemner:

* Vår kjære Øyvind Jansen (Aust-Agder) døde 27. februar. Be for kona, Kristin, om Guds omsorg gjennom sorgen og savnet.

* Vi ber for MC-sesongen, om Guds velsignelse og beskyttelse på veien

* Be for kaffetelttjenesten, både på Norgestreffet og andre treff, at Gud kaller villige hjerter til å betjene det

* Vi ber for våre søkende MC-venner, at de denne sesongen møter Guds kjærlighet

* Be om Guds ledelse i planleggingen av Pilegrimstreffet i Kvinesdal, 26-29 juni

* Vi ber for våre medlemmer i Ukraina, om Herrens beskyttelse og velsignelse

pray@holyriders.no
+47 957 89 474

Et minne for livet:

Isle of Man - høsten 2015

U - **MOTORCYCLING.COM**

Som mange så i forrige nummer av Power, planlegges det en tur til Isle of Man og Manx Grand Prix høsten 2015. Påmeldingen åpnet i begynnelsen av desember 2013, og i løpet av 5 uker var det over 80 påmeldte. I skrivende stund er det 100 stk. som ønsker å være med! Det har vært en enorm respons på turen, og vi som er i arrangementskomitéen er overveldet av den store interessen.

P Av: Jone Kalheim

Turen er et samarbeid mellom Holy Riders MC og skoleskipet Gann. Vi leier skoleskipet, som i sitt forrige liv var en del av Hurtigruta flåten, og seiler fra Stavanger torsdag 27. august 2015. Gann står som formell turarrangør, mens vi i Holy Riders organiserer turen, påmeldinger, osv. Vi fyller opp båten med motorsykler og «gira» motorsyklister, og setter baugen i retning Isle og Man. Vel om

bord blir det god tid til å hilse på gamle venner og ikke minst skaffe seg nye. Vi blir innkvartert på gode lugarer, dobbelt eller enkelt, alt etter hva man har bestilt. Bespisning er det Ganns egne kokker som sørger for – så vi skal så visst ikke lide noen nød i matveien.

Under overfarten kommer det til å bli arrangert samlinger med diverse innhold. Detaljene er ikke klare enda, men med så mange gode folk samlet på en plass – blir dette garantert bra! Uansett kommer nok

MC-drøsen til å sitte løst!

Hebridene, Douglas og Orknøyene

På vei bortover besøker vi Hebridene, før vi ender i Douglas, Isle of Man's hovedstad, og er klar for 4 dager i land. Her blir det mulighet for å se øya, dens severdigheter, masse MC-relaterte happenings, og ikke minst å overvære to løpsdager av det legendariske Manx Grand Prix. Og jeg gleder meg allerede som en unge!

Returen går via Orknøyene. Også her får vi en dag i land, og kan beskue flott natur fra motorsykkelen.

Manx Grand Prix

Manx Grand Prix inneholder mange forskjellige klasser. Det er både «nye» sykler, og veteran klasser, og mange foretrekker Manx Grand Prix foran «hovedløpet» som foregår i juni. Manx Grand Prix har litt mindre folk, men fremdeles mange tilskuere. Arrangementet påstås i større grad å være preget av at MC-entusiastene er i fokus. Hele øya er preget av motorsyklister og motorinteresserte folk, så det er mye å få med seg – og noe for enhver smak.

Isle of Man har også mye fin natur å by på, og mange severdigheter. De som vil se «alt» i løpet av de 4 dagene vi har til disposisjon, får noen intense døgn!

Mange nye og hyggelige bekjentskap

Søndag 6/9 ankommer vi Stavanger, stinne av gode MC-opplevelser spesielt og gode opplevelser generelt – og sannsynligvis med mange nye og hyggelige bekjentskap. Det er i alle fall det vi satser på – og det som er målet med turen!

I utgangspunktet har vi 80 plasser til disposisjon på Gann, men vi jobber med å få utvidet kapasiteten noe. Dette får vi på plass i løpet av mars, og vi tildeler eventuelle plasser til de som står høyest oppe på ventelista. Er det noen som kunne tenke seg å bli med, men som enda ikke har meldt seg på, er det fremdeles fullt mulig å sette seg opp på ventelista.

Mer info

Info om turen finner du ved å gå inn på hjemmesiden til Holy Riders MC:

www.holyriders.no

Eller du kan kontakte Jone Kalheim på e-mail: jone.kalheim@lyse.net

Ønsker du mer informasjon om Isle of Man, Hebridene, Orknøyene, Manx Grand Prix og Gann, er det bare å lese til øyet blir stort og vått. Se linkene nedenfor.

Vi har stor tro på at dette blir en unik tur med unike folk – og tror at dette blir et minne for livet!

Utdrag fra en artikkel Kjetil Fuhr skrev i Power nr. 5/2007:

«...Det jeg med sikkerhet vet er at motorsykkelløpene på øya er en enorm misjonsmark for alle oss som er kalt til å være et vitne for Jesus blant motorsykklistene. Det var et stort trykk på alle pubene på øya mens løpsuka pågikk, jeg kan ikke tro annet enn at der bør være et enormt behov også for en tjeneste av typen kaffetelt, stille rom, samtalemuligheter, forbønningstjeneste og omsorgsarbeid. Jeg vet at våre engelske brødre og søstre er på plass under TT-ukene i juni. Da vi var der i august/september så oppdaget vi ingen andre enn oss selv som bar korset, og det ble noen spesielle opplevelser av den grunn.

Kanskje vi kan reise flere fra Holy Riders i lag neste gang...!»

Klikk på mer info!

Skoleskipet Gann:
www.gann.no

Manx Grand Prix:
www.manxgrandprix.org

Isle of Man:
www.visitisleofman.com
www.iomguide.com

Orknøyene:
www.visitorokney.com

Hebridene:
www.visithebrides.com

*- Jeg gleder meg som en unge!
(Sitat Jone Kalheim)*

KALENDEREN 2014/2015

HR avdelingsledermøte
4.-6. april 2014 i Oslo-området
Arr: HR MC sentralt

Evjetreffet
25.-27. april 2014
Arr: Road Runners MC

Rypetur til Omland i Sirdalen
23.-25. mai 2014
Arr: HR MC Sydvest

Pilegrimstreffet i Kvinesdal
26.-29. juni 2014
Arr: Holy Riders MC

Route 66 USA
8.-23. juli 2014
Arr: Norwegian Route 66
(Se mer info på baksiden av Power)

Norgestreffet i Bodø
10.-13. juli 2014
Arr: Bodø MC-klubb

Turn or Burn i Tyskland
11.-13. juli 2014
Sted: Neustadt a.d. Weinstrasse
Arr: Holy Riders MC Germany

EMC rally i Portugal
6.-10. august 2014
Arr: CMA Portugal

Aust-Agdertreffet på Justøy
8.-10. august 2014
Arr: HR MC Aust-Agder/Sorlandet

Det 50. Trollrally i Fyresdal
22.-24. august 2014
www.trollrally.no
Arr: MC-Entusiasters Klubb

Tur til Isle of Man
27. august - 6. september 2015
Arr: HR MC / Skoleskipet Gann

Fullstendig liste over MC-treff/arrangement etc., se NMCUs Treffkalender. www.nmcu.org